

Το παραμύθι μας:

«Η ιστορία της ελιάς»

1^ο Ειδικό Δημοτικό Σχολείο
Καλαμάτας

Υπεύθυνοι Εκπαιδευτικοί:
Γιαννούκου Γεωργία, ΠΕ 71
Βλαχάβα Ελένη, ΠΕ 23
Δούση Γεωργία, ΠΕ 70

Συμμετείχαν οι μαθητές
από τα τμήματα 1ο,
2ο και 10ο του σχολείου:

Δ. Ι., Θ. Π., Κ. Σ., Λ. Δ., Μ.
Α., Μ. Μ., Μ. Σ, Μ. Κ., Σ. Π.,
Σ. Β., Σ. Γ.

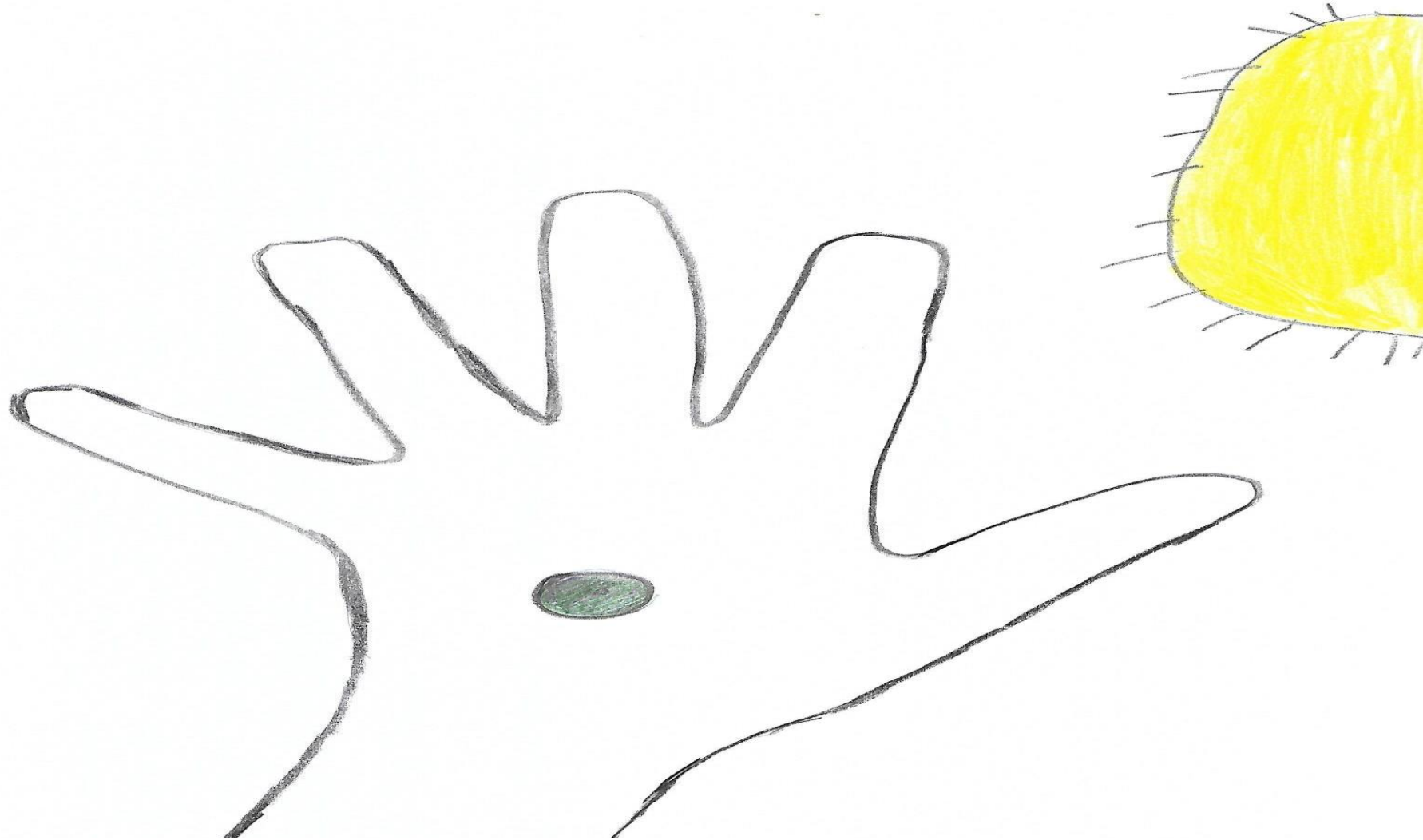

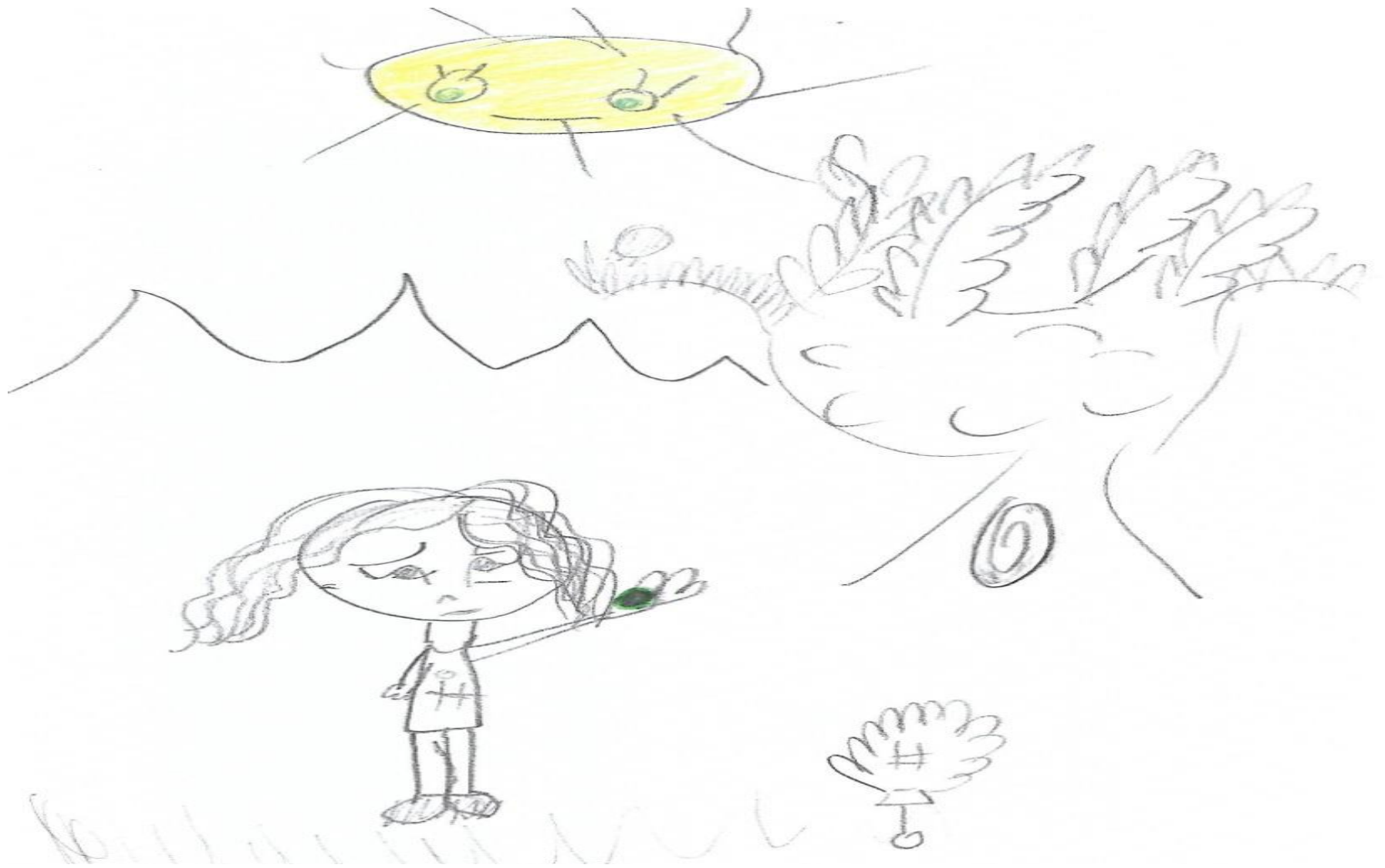
«Η ιστορία της ελιάς»

Μια ηλιόλουστη μέρα η Νεφέλη πήγε βόλτα με τη μητέρα της στο χωράφι του παππού στην Καλαμάτα.

Βρήκε μια μικρή ελιά και την κράτησε στο χέρι.

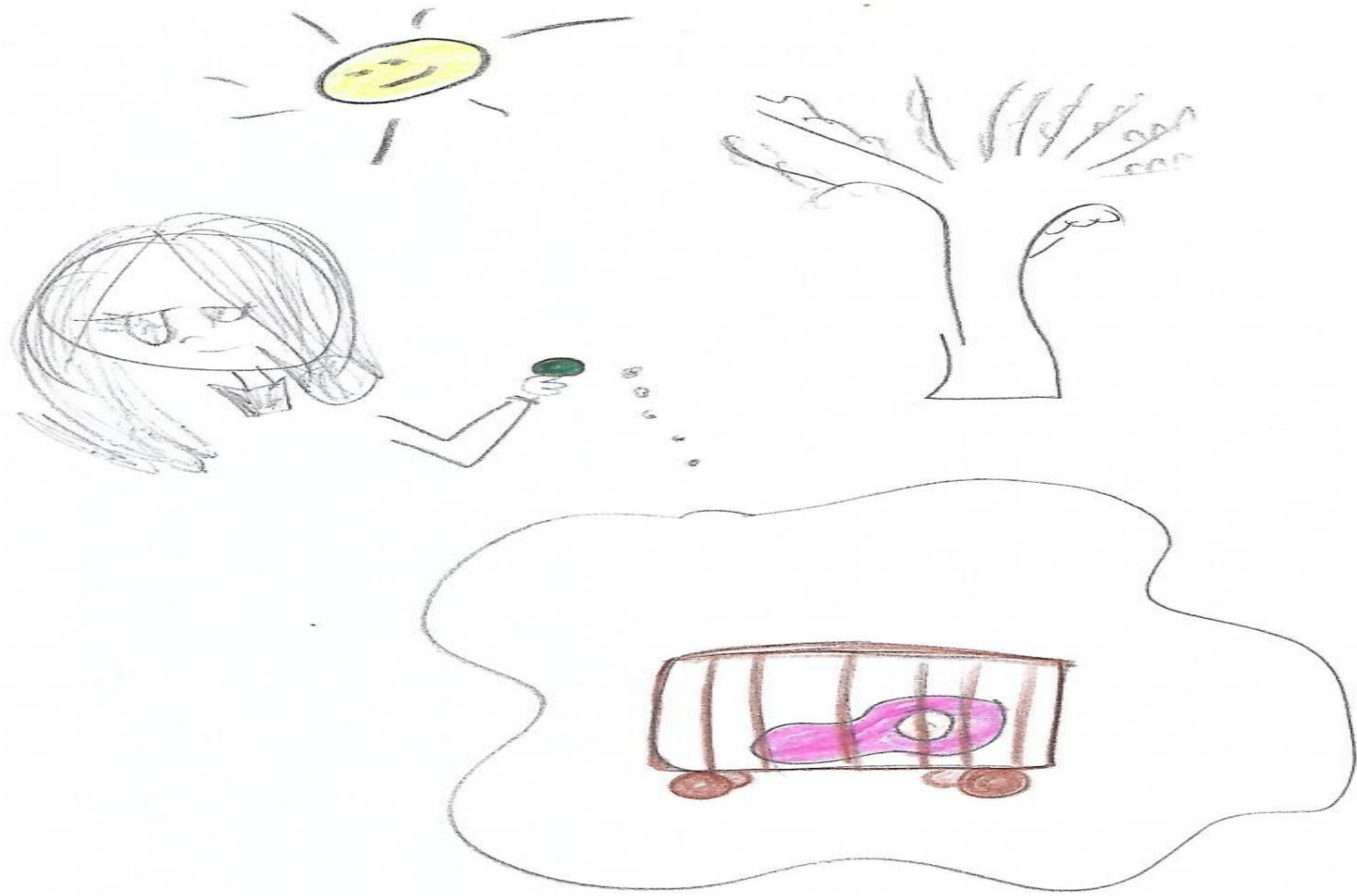
-Τι άσχημο λουλούδι είναι αυτό; είπε και έκανε μια κίνηση να πετάξει τη μικρή ελιά μακριά στο χωράφι.

- Δεν είμαι λουλούδι, είμαι καρπός! Απάντησε η ελιά θιγμένη. Σε παρακαλώ, μη με πετάξεις! Κράτησέ με μαζί σου, και θα σου πω την ιστορία μου, για να σου κρατήσω συντροφιά.

- Τί ιστορία έχει να μου πει ένας μικρός καρπός, όπως εσύ;
- Μπορεί εγώ να είμαι μικρή, αλλά η μητέρα μου, η ελιά ζει πάνω από εκατό χρόνια!
- Αλήθεια; Ρώτησε εντυπωσιασμένη η Νεφέλη.
Έτσι η μικρή ελιά ξεκίνησε να αφηγείται την ιστορία της.

Μια μέρα, πριν πολλά χρόνια, γεννήθηκε ένα κοριτσάκι.
Ο παππούς της ήθελε να της κάνει ένα όμορφο δώρο, που θα το είχε για πάντα στη ζωή της.
Έτσι, αποφάσισε να φυτέψει ένα δέντρο, για να μεγαλώσουν μαζί.

Φύτεψε λοιπόν τη μητέρα μου, την ελιά!

Το κοριτσάκι μεγαλώνοντας θα έπαιζε γύρω από τον κορμό της, θα ξάπλωνε στον ίσκιο της, θα έτρωγε το λάδι της και θα μεγάλωνε με υγεία.

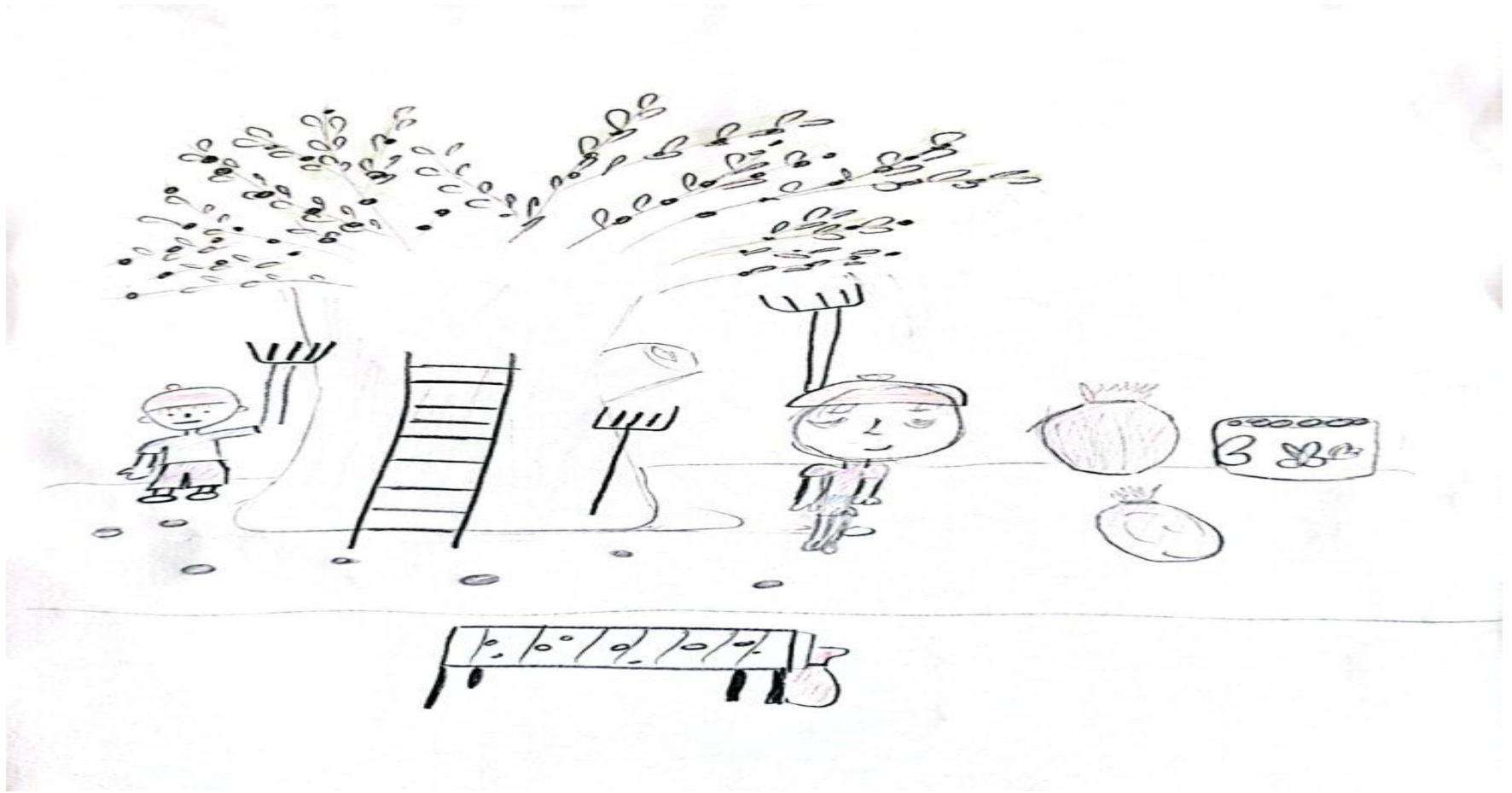
Ο σπόρος έγινε κλαράκι, το κλαράκι γροθάρι, το γροθάρι δέντρο.

Το χειμώνα, ο αέρας τη φυσούσε, ο πάγος την έκαιγε, αυτή όμως κρατούσε γερά τα φύλλα της.

Τα καλοκαίρια ο ήλιος την έκανε να διψά πολύ και κινδύνευε να ξεραθεί.

-Και πώς κατάφερε η μητέρα σου, η ελιά να μεγαλώσει, με τόσες δυσκολίες;
-Οι ελιές είμαστε δυνατά δέντρα. Και ο παππούς όμως, τη φρόντιζε πάντα με πολύ αγάπη.

Κάθε άνοιξη όργωνε το χώμα γύρω της και κλάδευε τα κλαδιά που της πρόσθεταν βάρος.
Τα καλοκαίρια, κάποιες μέρες που η ελιά δίψαγε πολύ, την πότιζε.
Το φθινόπωρο, μαζί με τους φίλους του, μάζευαν τους καρπούς, για την εγγονούλα του.

-Πολύ τη συμπάθησα τη μητέρα σου, την ελιά, που φροντίζει τόσο πολύ τους ανθρώπους!
είπε η Νεφέλη και αγκάλιασε το δέντρο.

